

နယ်နိမိတ်

စုံထောက်ဝေရင်နှင့်

S.O.S

အပိုင်း(၁)

တစ်ခုသော နံနက်ခင်း၌ ကျွန်ုပ်သည် အမှုလိုက်စရာ မရှိသည့်အတွက် ဝတ္ထုတိုလေး တစ်ပုဒ်အား ရေးသားနေ၏။ ထိုအချိန် ကျွန်ုပ်၏ ခြံရှေ့သို့ ကားလေးတစ်စီး ထိုးရပ်သွားလေ၏။ ကားအတွင်းမှ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး ကိုမြင့်အောင် ဆင်း လာလေ၏။ ကိုမြင့်အောင်သည် ကျွန်ုပ်ရရှိရာသို့ လျှောက် လာပြီးလျှင် သူယူဆောင်လာသော ဖိတ်စာအား ကျွန်ုပ်အား လှမ်းပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဘာဖိတ်စာလည်း ဟု မေးလိုက်လေ၏။

"ဘာဖိတ်စာလဲဗျ ခင်များ မင်္ဂလာဆောင် ဖိတ်စာလား "ဟု မေးရာ ကိုမြင့်အောင်မှ ...

"မဟုတ်ပါဘူး ကိုဝေဇင်ရယ် ကျုပ်မှာ ရည်းစားလည်း မရှိ မိဘတွေက သဘောတူတဲ့ သူလည်း မရှိတော့ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ ရာ စိတ်ကူးတောင် ယဉ်စရာ မရှိပါဘူးဗျာ" ဟု ပြောသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်မှ ...

"ဒါဖြင့် ဘာဖိတ်စာလဲ "ဟု မေးရာ ကိုမြင့်အောင်မှ ...

"ဘုရားကိုးဆူ လုပ်တာပါဗျာ အဲဒါ လာဖိတ်တာ"ဟု ပြောမှ ကျွန်ုပ်လည်း လာခဲ့ရမှာ ပေါ့ဟု ကတိပေးလိုက် လေ၏။

"လာခဲ့ပါမယ်ဗျာ ဘယ်ချိန်လဲဗျ"ဟု မေးရာ ကိုမြင့်အောင်မှ ...

"ညဉ့်ခြောက်နာရီမျှ၊ ခင်များ မလာရင်တော့ ကျုပ်စိတ်ဆိုးမှာ နော်"

"ဟုတ်ပါပြီ "ဟု ကျွန်ုပ်မှ ကတိပေးပြီး ရေးလက်စ ဝတ္ထု စာအုပ် လေးအား ကောက်သိမ်းလိုက်ပြီး ကိုမြင့်အောင်နှင့် စကားစမြည် ပြော ရလေ၏။ စကားပြောရင်း လက်ဖက်ရည်လေး သောက်ရင် ကောင်းမည် ဟု အကြံပေါ်လာသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးသား အိမ်မှ ထွက်လာ ကြပြီး အသင့် ရပ်ထားသော ကားလေးပေါ်သို့ တက်ကာ လမ်းမတော် သို့ မောင်းနှင်လာခဲ့၏။ အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်လာရာ လမ်းမတော်သို့ မကြာမီ ရောက် လာလေ၏။

လမ်းမတော် လမ်းထိပ်တွင် တည်ရှိသော တရုတ်ကြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ဝင်လာခဲ့၏။ လမ်းမတော်တွင် တရုတ်ကြီး လက် ဖက်ရည်ဆိုင်သည် အရသာ အတော်လေးကောင်းပြီး နှစ်သက် သဘော ကျလောက်သည့် ဧည့်ခံမှုများကြောင့် ထိုဆိုင်ကလေးသည် လူအများ ဖြင့် စည်ကားနေလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်လည်း လက်ဖက်ရည် နှစ်ခွက်မှာ ယူကာ ချောင်ကျကျ နေရာ၌ ထိုင် လိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ လူတစ်စု လျှောက် လာလေ၏။ ထို လူများ သည် ကိုယ်အပေါ်ပိုင်း၌ ဗလာကျင်းထားပြီး ရှမ်းဘောင်းဘီပွပွ များ ဝတ်ဆင် ထားကြလေ၏။ ထိုလူစု ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်သည် နှင့် ဆိုင်အတွင်းမှ လူအများ သည် မီးကိုရေနှင့် ညှိမ်းလိုက်သည့် အတိုင်း ငြိ မ်သက်ကုန်ကြ၏။ ထိုစဉ် ဗလကောင်းကောင်း လူမှ ဆိုင်ရှင်အား လှမ်း ခေါ် လိုက်လေ၏။

"ဟေ့ တရုတ် မျက်စိရှင်းရှင်း နားအေးအေးနဲ့ သောက်ရမဲ့ လက်ဖက် ရည် တစ်ခွက်ပေးစမ်းဟေ့"ဟု အော်ပြောလိုက်ရာ ဆိုင်အတွင်းမှ လူ များ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်ကုန် ကြလေ၏။ ဆိုင်ရှင် တရုတ်ကြီးမှ လည်း

ပြာပြာသလဲဖြင့် ...

"ရပါတယ် ဆာကြီးရယ် မြန်မြန်လေး ယူခဲ့ပါမယ်"ဟု ပြောပြီး လက်ဖက်ရည်ကို ခက်သွက်သွက် ဖျော်နေလေ၏။ ထိုစဉ် ဆိုင်အတွင်းမှ လူများ လည်း လက်ဖက်ရည်ကို အကုန်မော့ကာ ထွက်ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ရှေ့၌ ရှိသော စားပွဲဝိုင်းမှ လူနှစ်ယောက်သည် လည်း စကား တပြောပြော ပြောနေစဉ် အဖော်ဖြစ်သူမှ ဆွဲခေါ်သွားသည့် အတွက် ထွက်သွားလေ၏။

"ဟေ့ကောင် မြန်မြန် ထွက်ကြမယ်"ဟု ပြောရာ ကျန်တစ်ယောက်မှ ...

"ဟာကွာ ဒီမှာ သောက်လက်စကြီးနဲ့ "ဟု မကျေမနပ်ဖြင့် ပြောရာ နောက်တစ်ယောက်မှ ...

"လာစမ်းပါကွာ မင်းလက်ဖက်ရည်ခွက်ကြီး ထားခဲ့စမ်းပါကွာ၊ မင်းက ဘုကျကျနဲ့ ဟိုတစ်ခါ မင်းပါးဆွဲရိုက်ထားတာ မမှတ်မိဘူးလား၊ ဒီတစ်ခါဆို အသေသတ်မှာ ကွ"ဟု ပြောပြီး ဆွဲခေါ်သွားရာ ဆိုင်အတွင်း၌ လူဟူ၍ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုမြင့်အောင်သာ ရှိတော့လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့ အနားသို့ ရောက် လာပြီးလျှင် ...

"ဆိုင် ထဲမှာ ရှိသမျှ သက်ရှိသတ္တဝါ အားလုံးက တလေးတစား ရှောင်ရှားပေးကြပါလျက်နဲ့ ဒီစားပွဲခုံက မိတ်ဆွေကတော့ ငုတ်တုတ် အစားအသောက် မပြတ်ပါလား"ဟု ကျွန်ုပ်တို့ အနားမှာ လာပြီးပြောရာ ကျွန်ုပ်လည်း နားငြီးသည့်အတွက် ...

"ဟေ့ ဟေ့ နားငြီးတယ် နားငြီးတယ် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် မြန်မြန်မျိုပြီး ဆိုင်ထဲက မြန်မြန်ကြွစမ်းပါ၊ မင်းရှေ့မှာ ကင်မရာ ထောင်မထားပါဘူး၊ ရုပ်ရှင်ထဲက လူကြမ်း အစုတ်အပွဲ ပုံသဏ္ဌာန်နဲ့ လေတွေ

ကိုးရီးကားယား လာလုပ်မနေနဲ့ "ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုလူမှ ဒေါသထွက်လာပြီး ...

"ဟား ဟား ကြိုက်ပြီ သိပ်ကြိုက်သွားပြီ"

"ကြိုက်ရင် ခေါ်သွားလေ၊ မင်းနှမ တစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားလိုက်ပေါ့၊ ဒါမှ မင်းကိုငါက နှမပေး ယောက်ဖအဖြစ် သက်မှတ်နိုင်မှာ ပေါ့"ဟု နောက်ပြောင် ကျီစယ်လိုက်ရာ ထိုလူမှ ဒေါသ ထွက် လာပြီး ...

"ဟေ့ကောင် မင်းဘယ်သူလဲ"

"ဟ ငါဘယ်သူလဲ သိတော့ မင်းက လက်ဖက်ရည်ဖိုး ရှင်းပေးမှာ မလို့ လား ဆိုစမ်းပါဦး၊ ကိုယ့်လူကရော ဘာလဲ၊ ဘာဘွဲ့တွေ ခံယူထားလို့ ဒီလောက်တောင် ဦးနေရတာလဲ"ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုလူမှ ...

"ဒီတစ်ရပ်ကွက်လုံးက လေးစား ရှိသေနေကြတဲ့ လမ်းမတော် ညိုကြီးဆိုတာ ငါပဲကွ"ဟု သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်ဖော်ပြီး ပြောရာ ကျွန်ုပ်လည်း ...

"အော် လမ်းမတော်မှာ လူမိုက်ယောင်ယောင် ဘာယောင်ယောင်နဲ့ မိုက်ကြေး ခွဲနေတဲ့ ညိုကြီးကိုး"ဟု ပြောရာ ထိုညိုကြီး ဆိုသူမှ ဒေါသထွက်ပြီး ကျွန်ုပ်အား ခါးတွင် ပါလာသည့် ဓားမြှောင်ဖြင့် ထိုးလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း အနည်းငယ် တိမ်းရှောင်ပြီး ညာလက်သီးဖြင့် မေးရိုးအား ဖြတ်ထိုး လိုက်လေ၏။

"အား" ဟု အော်သံ တစ်ချက်ဖြင့် လဲကျသွားလေ၏။ ထိုအခါ သူနှင့် အတူ ပါလာသည့် လူများမှ တုတ်ကိုယ်ဆီဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ဝိုင်းရိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း အသာအယာ တိမ်းရှောင်ပြီး ထိုလူ သုံးယောက်ထဲမှ အတင်းဝင်လာ သူအား မျက်ခွက်ကို ခြေဖြင့်ကန်ကာ နောက်မှ ရောက်

လာသူအား တံတောင်ဖြင့် နောက်ပြန်ထောင်းပြီး ဘယ်ခြေဖြင့် မေးရိုး အား လွှဲကန် လိုက်လေ၏။ ကျန်ရှိနေသော တစ်ယောက်အား ရင်ဝကို တစ်ချက်ထိုးလိုက်သည် နှင့် "ဘုန်း" ဆိုပြီး လဲကျသွားလေ၏။

"မိုက်ပါတယ်ဆိုတဲ့ လူမိုက်တွေက ဒီလောက်ပဲလားကွာ ချွေးတောင် မထွက်လိုက်ဘူး"ဟု ကျွန်ုပ်မှ ပြောရာ ဆိုင်ရှင် တရုတ်ကြီးမှ ကျွန်ုပ် အား အမည်မေးလေ၏။

"ဆာကြီး အားကြီး တော်တယ်။ ဆာကြီးနာမည် ပြောပြပါလား"ဟု မေးရာ ကျွန်ုပ်မှ ...

"ဝေဇင်ပါ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီက စုံထောက် ဝေဇင်ပါ"ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆိုင်ပေါက်ဝတွင် ရပ်နေကြသော လူအများ သည် ...

"ဟာ "ဟင်" "အယ်" "အိုး" ကြည့်စမ်း နာမည်ကြီးနေတဲ့ စုံထောက် ဝေဇင်ပဲ။ တိုက်ခိုက်ရေး ပညာတွေ အတော် ကောင်းတယ် တော်ပါပေ တယ် စုံထောက်ဝေဇင်ရယ်" ဟု တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ပြောဆိုကြ ပြီး ဆိုင်းအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်ကာ လက်ဖက်ရည်ကို ဆက်လက် သောက် ကြလေ၏။

ထိုစဉ် ကိုမြင့်အောင်မှ ...

"ကိုဝေဇင် တိုက်ခိုက်တာကို ခုမှ ဘဲ တွေ့ရတော့တယ်၊ တကယ် တော်တဲ့ သူဘဲဗျာ"ဟု ပြောရာ ကျွန်ုပ်မှ ...

"လူမိုက် သေးသေးလေးတွေပါဗျာ၊ လမ်းမတော်ရဲ့ သိက္ခာကို ကျ အောင် လုပ်ကြတဲ့ ခက်ညံ့ ကောင်တွေပါဗျာ"ဟု ကျွန်ုပ်မှ ပြောရာ ကိုမြင့်အောင်မှ ...

"ဘယ်လိုကြောင့် လမ်းမတော် သိက္ခာ ကျရတာလဲဗျာ"ဟု မေးသည့်

အတွက် ကျွန်ုပ်လည်း ...

"တကယ်တော့ လမ်းမတော်က လူမိုက်ဘုရင်ကြီး ဖြစ်တဲ့ လမ်းမတော် ဖိုးတုတ်၊ ပုဏ္ဏား ဘထွန်း၊ လမ်းမတော် ဖိုးတေ၊ မောင်နီနဲ့ မောင်ညို၊ မိုက်ခဲတို့ နေထိုင်ခဲ့တဲ့ အထင်ကရ နေရာဗျ။ တကယ်ကို ကမ်းကုန်အောင် မိုက်ကြတဲ့ လူမိုက်တွေထဲမှာ မှ အခု ညိုကြီးက ဆင်နဲ့ ဆိတ်လို ကွာနေတယ်ဗျ"ဟု ပြောပြီး လက်ဖက်ရည်ကို ဆက်သောက် နေလိုက်၏။

ထိုစဉ် ကျွန်ုပ်တို့ အနားသို့ ကောင်လေး တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး စာအိတ်လေး တစ်ခုအား ကျွန်ုပ်ထံ လာပေးလေ၏။ ဆယ်နှစ်ခန့်သာ ရှိသေးသော ထိုကလေးငယ်သည် ကျွန်ုပ်အား စာအိတ်ပေးပြီး ပြန်ထွက်သွားလေ၏။ ထိုကလေး ပြန်ထွက်သွားသည့်နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း စာအိတ်လေးအား ဖွင့်ကာ ဖက် လိုက်လေ၏။ထိုသို့ ဖက်နေချိန်တွင် ကျွန်ုပ် ပြီးသည် ကို ကိုမြင့်အောင် မြင်သည် နှင့် ကျွန်ုပ်အား မေးလေ၏။

"ဘာစာမလို့ ပြီးတာလဲဗျ"

"ရှေ့ဗျာ ကိုမြင့်အောင် ကိုယ်ဘာသာ ဖက်ပေတော့"ဟု ပြောပြီး စာရွက်လေးအား လှမ်းပေး လိုက်လေ၏။ကိုမြင့်အောင်လည်း စာရွက်ကို ယူပြီး သေချာ ကြည့်လေ၏။ ပြီးမှ ကျွန်ုပ်အား ...

"ကိုဝေဇင် S.O.S ဆိုပါလား ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲဗျ"ဟု ကိုမြင့်အောင်မှ မေးရာ ကျွန်ုပ်လည်း အဓိပ္ပါယ်ကို စဉ်းစားရလေ၏။ စာကို ဘေးတစောင်း ကြည့်လိုက် အထက်အောက် ပြောင်းပြန်ကြည့်လိုက် ဒေါင်လိုက် ကြည့်လိုက်လည်း S.O.S မှ လွဲပြီး စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေလေ၏။ ထိုစဉ် ကျွန်ုပ်ခေါင်းထဲသို့ အတွေးတစ်ချက် ဝင်ရောက် လာလေ၏။ ထိုကြောင့်

ကျွန်ုပ်လည်း ...

"ကျုပ်စဉ်းစားရပြီ ကိုမြင့်အောင်၊ S.O.S ဆိုတာ အတိုကောက်နဲ့ ရေးထားပြီး လျှို့ဝှက်စာအဖြစ် ကျုပ်ဆီပို့တာဗျ။ ဒီလိုဗျ အဓိပ္ပါယ် အပြည့်အစုံက 'save our souls' ကို အတိုကောက်နဲ့ ရေးထားတာဗျ။ အဓိပ္ပါယ်က ကယ်တော်မူပါတဲ့ ဘာကို ကယ်ရမှာ လဲ ဘယ်သူကို ကယ်ရမှာ လည်းတော့ မသိရသေးဘူး"ဟု ပြောပြီး ဘေးဘီကို ကြည့်လိုက်ရာ သီလရှင်မလေး တစ်ပါး ဖြတ်သွားတာကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ ထိုအခါ ကိုမြင့်အောင် မှ ...

"အဲဒါမှ တကယ် ဒုက္ခဗျ။ ကျုပ်တို့ က ဘယ်လိုက်ပြီး ဘာကိုကယ်ရမှန်း မသိရသေးတော့ ဘာမှ ဆက်လုပ်လို့ မရဘူး။ လာပါဗျာ ကျုပ်အိမ်ကို သွားကြစို့"ဟု ကိုမြင့်အောင်မှ သူအိမ်သို့ သွားရန် ပြောပြီး ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက် ကိုမြင့်အောင် အိမ်သို့ ထွက်လာ ကြလေ၏။

ကိုမြင့်အောင်၏ နေအိမ်၌ ဘုရား ကိုးဆူအတွက် မုန့်လုပ်သူများ အချို့ပွဲ ပြုလုပ်သူများ ဖြင့် စည်ကားနေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုမြင့်အောင်သည် လည်း လွတ်နေသော ခုံတစ်ခုအား ဆွဲယူပြီး ကိုမြင့်အောင်၏ မိဘများ နှင့် စကားလက်စုံ ပြောကြလေ၏။ ထိုစဉ် ကျွန်ုပ်တို့ အနားသို့ ချောမော လှပသော မိန်းကလေး တစ်ဦး ရောက် လာလေ၏။ ထိုမိန်းကလေးမှ ကိုမြင့်အောင်အား ...

"အစ်ကို သွားတာလဲ၊ ကြာလိုက်တာ ဘယ်များ ဝင်နေတာလဲ"ဟု ညူတုတု ဖြင့် ပြောရာ ကိုမြင့်အောင်မှ ...

"ကိုဝေဇင်နဲ့ လက်ဖက်ရည် သောက်နေလို့ ပါ ညီမလေးရယ်"ဟု ပြောရာ မိန်းကလေးမှ ကျွန်ုပ်အား ကြည့်ပြီး ...

"တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုဝေဇင်၊ ကျွန်မ နာမည်က ခင်ယုမေ

ပါ ကိုဝေဇင်က စုံထောက်သာ ပြောတယ်။ လူကတော့ အတော်ချောတယ်နော်၊ မသိရင် ရုပ်ရှင် မင်းသားလား အောင့်မေ့ရတယ်။ ရုပ်ရည်တင် ချောတာ မဟုတ်ဘဲ စုံထောက်တဲ့ နေရာမှာ ရော လူဆိုးဖမ်းတဲ့ နေရာမှာ ရော အတော်တော်တဲ့ သူဘဲ "ဟု ခင်ယုမေမှ ပြောရာ ကျွန်ုပ်မှ ...

"အဲဒီလောက်ထိ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကံကြမ္မာက ကျွန်ုပ်ဘက်မှ ရှိနေလို့ ဘဲ ဖြစ်မှာ ပါ"ဟု ကျွန်ုပ်မှ ပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ခင်ယုမေမှ ...

"ကိုဝေဇင်က စကားပြော ကောင်းယုံတင် မကဘဲ နှိမ့်ချ ပြောဆို တက်တာဘဲနော် "ဟု ပြောရာ ကျွန်ုပ်မှ အိတ်ကပ်ထဲမှ သေနတ်ကို ထုတ်ပြီး ...

"ကျုပ်က စကားပြောကောင်းတာ နှိမ့်ချတာတင် မကသေးပါဘူး၊ အခုလို လူဖမ်းတာလည်း စေ့စပ်သေချာပါတယ်။ ခင်များ လက်မြှောက်ထားပါ၊ မခင်ယုမေ ခင်များ ကျုပ်ဆီကို ဘာကြောင့် စာတွေ ပို့နေတယ်ဆိုတာ မပြောရင်တော့ ကျုပ် ခင်များကို ဖမ်းရလိမ့်မယ်"ဟု ပြောပြီး သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထားလိုက်၏။
